

DOBLE PROFESSIÓ

per: Aurora Díaz-Plaja

Fa uns anys, abans de l'existència palpable d'una nova Associació professional i molt després de la nostra finida AEB, vaig intentar a títol personal de fer una mena de cens de bibliotecàries emergides de l'Escola i de llurs circumstàncies vitals i professionals.

Vaig repartir una enquesta on demanava a les companyes que m'enviessin un mini-curriculum-vitae. Confesso que no se m'acudí demanar si tenien cotxe —detall que em va sorprendre trobar a l'enquesta de l'Associació actual —i en canvi vaig pregar que em diguessin si tenien doble professió o bé si feien alguna altra activitat.

La meua pregunta era dictada com a conseqüència de la necessitat que hi havia en aquells moments de policol.loquisme. Però, en el fons també, per la pròpia duplicitat professional que duia d'ençà que havia tingut de començar a treballar per força en un arxiu de periòdic quan, en la immediata postguerra, estàvem parades totes les bibliotecàries de la Generalitat. A poc a poc vaig deixar-me conquerir pel virus de la professió periodística, vocació que anys més tard m'induí a passar per l'Escola de Periodisme i obtenir-ne el Carnet Oficial.

Les respostes a l'enquesta no foren prou nombroses i explícites per a treure'n conseqüències. A la mateixa Escola de Bibliotecàries ja havíem tingut prova de doble professió en la persona de la seva bibliotecària Consol Pastor, que era també mestressa, la professió que més sovintejava dins de l'altre professió de les Bibliotecàries. La més insòlita era la de la Paquita Carbó, aleshores Secretària de l'Escola, que és agro-pequària.

Tenim poetesses com Rosa Leveroni, escriptores de llibres infantils com Montserrat Mussons i M. Lluïsa Solà; advocades com M. Felipa Espanyol; autores de teatre infantil com Joana Raspall, llicenciades en totes les especialitats, etc....

Però, potser la professió que més podia equiparar-se amb la nostra, creia jo que era la de periodisme. Amb tot vaig tenir una sorpresa quan M. Rosa Tresserras, farmacèutica i bibliotecària, va parlar-me un dia de la similitud d'ambdues tasques professionals, aparentment diferents:

"Hem de saber una mica de tot i no massa de cada cosa. De vegades hem d'endevinar el que desitja el client com ho fem a la biblioteca amb el lector. Sabem com, de vegades, un medicament excel·lent per a segons qui, pot ésser perjudicial per a un altre. Talment com passa amb les lectures que molts no saben païr bé".

Quant al periodisme també passa igual. El periodista ha de saber un xic de tot, estar al dia sempre, procurar ensenyar al que no sap, informar tothom sobre tot el que passa.

En el meu cas concret, tot i que quan vaig acabar la carrera, l'any 1933, vaig creure que mai li seria infidel, confesso que l'adquisició d'un nou ofici, vint anys després, no fou una infidelitat, ans al contrari. Vaig aprofitar la tribuna periodística per divulgar el llibre i les biblioteques, i en sentit invers, la flexibilitat y poligrafisme que adquireixes fent periodisme va redundar a favor de les meves Guies de Lectura que foren, des d'aleshores, més oportunes i dinàmiques. A més, vaig aprendre a fer diaris murals, tan importants en una biblioteca que ha d'oferir sempre als lectors qualsevol informació del que passa al món que ens volta.

El que no he aconseguit i voldria que des de l'Associació ho aconseguíssim, escrivint per exemple a l'Associació de la Premsa o a cada diari, és que les nostres biblioteques tinguessin la premsa diària, totalment imprescindible de cara al lector.

Permeteu-me que repròdueixi aquí el meu primer article periodístic, publicat fa 45 anys en la ingènua publicació periòdica que d'una manera molt artesana i amb molts pocs mitjans publicaren la nostra AEB, als felços anys trenta, època en què la nostra promoció passà per l'Escola:

AEB - Butlletí. Barcelona, abril/maig. Any I, núm. 3 (1931)

DILLUNS

Mati. Fred i sòn. Ensopiment. El pensament lluny de classe. Mecanicament i musa, musam... Ba dalls més o menys dissimulats. Som a dilluns. No és un dia propiament dit. Es, solament el record del dia abans. El diumenge ha passat de pressa, posant un to més fort en els colors de cada dia i un só diferent en l'escala de sons de tota la escala:

do re mi fa sol la si

afirmació musical: si aput i rialler del diumenge. Encarni, el dilluns, és un do llarg, greu, interminable, sorrut, adormiscat. Es una nota apagada pel resó de l'anterior. Es un do amb sordina. Un do desafinat...

ego

Com veieu, és una mena de petit poema en prosa on faig literatura per la literatura sense cap altra finalitat de divulgació bibliogràfica o de crítica literària que anys després haurien de fer-me gastar molta lletra d'impremta.

Però, m'ha fet il·lusió reproduir-lo sense avergonyir-me'n. Quan, més tard, el Butlletí sortí imprès, ja vaig començar una secció molt adient a la meua dèria de llegir per fer llegir: es deia "Parlant de tot..." i eren una mena de guies de lectura sobre un tema qualsevol.

Si he abusat de l'espai que m'han ofert dins aquest flamant Butlletí de la nova època de l'Associació —per a mi sempre serà la mateixa gairebé mig segle després— és per engrescar-vos des d'aquí a explicar cadascuna que per gust o per força tingui una doble vida professional les seves experiències i el paral·lelisme que pot trobar en una i altra tasca.

No s'hi val, però, a considerar com altra professió la de **mestressa de casa**, sinó tota carrera, ofici o dedicació que compartiu amb l'exercici de la nostra carrera.

Crec que serà, si més no, una cosa curiosa fer aquesta mena de balanç entre les companyes d'una professió com la nostra, **tan rica i plena**, en tots sentits.

